

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ЧУДНИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НА АБУЛФАУАРИС, НАРЕЧЕН
ВЕЛИКИЯ ПЪТЕШЕСТВЕНИК
ПЕРСИЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време в града Басора един корабоначалник. Дето и да пътувал, той водел със себе си своя син, който се казвал Абулфауарис. Момчето още от малко свикнало на пътешествия. То отрасло — може да се каже — в морето. Още на дванадесет години знаело повечето острови, разположени в Индийско море.

Корабоначалникът спечелил много пари. Той се заловил за търговия и за някакви десетина години станал най-богатият търговец в Басора.

Един ден казал на сина си:

— Имам да уреждам големи сметки с Хабиб — търговец в Серендиб. Тебе упълномощавам да отидеш и ги уредиш. Време е да почнеш да се учиш на търговски работи.

На момъка било мъчно да се раздели с баща си, но, от друга страна, много му се искало да види още веднъж Серендиб — град, прочут по своите хубости. Той го бил виждал в детинството си, когато не разбирал още нищо.

Абулфауарис се качил на един кораб, който тръгнал от пристанището на Басора за Сурат и остров Серендиб.

Като стигнали на острова, първата работа на Абулфауарис била да запита къде живее Хабиб, казали му. Нямамо човек да не знае кой е Хабиб и къде е къщата му.

Оказало се, че Хабиб е не само един от най-богатите търговци в Серендиб, но и един от най-добрите приятели на баща му. При това човек много честен и любезен. Той приел Абулфауарис като свой син и го настанил в къщата си.

— Ще ме оскърбиш — рекъл, — ако отидеш да живееш другаде. Додето си в града, моята къща ще бъде и твоя.

Те си уредили сметките за два-три дена. В свободното си време Абулфауарис ходел по града да разглежда неговите забележителности и да изучава законите на страната, както и нравите и обичаите на народа. Пет-шест седмици минали тъй. Момъкът си свършил всички работи и само чакал кораб, за да се върне в родината си.

Един ден му съобщили, че е пристигнал кораб от Сурат, който щял да тръгне обратно на другия ден. Момъкът наредил да му запазят място.

Когато се връщал за обяд към къщата на Хабиб, Абулфауарис минал край една златарница и се спрял да погледа изложените вещи.

Додето зяпал, видял, че по улицата минава жена, облечена разкошно, последвана от роб, който носел покупките ѝ. Макар че била забулена с прозрачно фередже, момъкът забелязал необикновената ѝ хубост. Тя вървяла величествено. Пристъпвала като царица.

Абулфауарис се обърнал да я изгледа. Той се захласнал в нея и неволно казал, когато тя минавала край него:

— Каква хубава жена! Трябва да е от царския харем.

Жената го изгледала внимателно, па отминала. А той останал пред златарницата и следял с очи отминаващата хубавица. Когато се запътил към къщата на Хабиб, настигнал го един роб. Той бил робът на жената.

— Какво искаш? — запитал Абулфауарис.

— Господарю — отвърнал робът почтително, — заповядаха ми да те помоля да дойдеш с мене.

— Кой ти заповяда?

— Господарката ми.

— За добро ли ме вика, или за зло?

— Тя не ми каза нищо, но бъди уверен, че в дома на моята господарка те чака само добро. Ела: няма да съжаляваш! Уверявам те.

Абулфауарис си спомнил, че на другия ден ще трябва да заминава. Но имало време. Той тръгнал подир роба.

Минали през много заплетени улички. Стигнали най-сетне до един голям дворец с разкошен и величествен изглед. Момъкът бил въведен в широк и хубав салон, дето го помолили да почака.

В салона имало толкова хубави неща, че друг път Абулфауарис би ги гледал цял ден едно по едно: толкова бил любопитен. Ала сега не му било до гледане. Той стоял като на тръни. Не знаел какво го очаква.

По едно време надошли в салона жени — все млади и хубави, облечени разкошно — не като робини, а като царици. Момъкът ги погледнал, но като не видял между тях господарката им, отвърнал очи.

Най-после дошла и тя. Той я познал веднага. Тя била по-висока от другите и се държала не само гиздаво, а и благородно. Фередже нямала. Хубостта ѝ сияела като слънце. Разкошните дрехи и накитите със скъпоценни камъни изтъквали още повече нейната хубост. Абулфауарис бил обаян. Той стоял и не знаел какво да каже.

Жената му се усмихнала. Тя седнала на една софа, прилична на престол, а другите жени се наредили около нея, отляво и отдясно, на

две редици.

— Приблѣжи се, млади момко! — рекла тя. — Да беше друг на мое място, би се оскърбил, че подхвърляш думи на улицата. Но аз видях, че си чужденец, и пратих да те повикат, за да ти кажа, че постъпката ти не е похвална. Имай предвид думите ми и друг път се дрѣж прилично! А понеже ме помисли за някоя от жените на царя, ще ти кажа, че аз съм още мома и ще си остана мома, додето не намеря мъж, достоен за мене. Досега не съм намерила.

Момъкът мълчал и се червял.

Чул се отново гласът на жената:

— Кажи ми, кой си, от коя земя идеш, чий син си и какво те е накарало да дойдеш в Серендиб?

Абулфауарис ѝ отговорил на въпросите и добавил, че на другия ден си заминава за Басора.

— Това няма да стане — рекла с усмивка жената. — За наказание ти ще останеш тук, додето аз ти позволя да си отидеш.

Тя го поканила да седне на една софа до нея и му казала, че се казва Кензада; тя е дъщеря на великия везир на серендибския цар; след смъртта на баща си е свободна да разполага със съдбата си. Най-първите царедворци искали ръката ѝ, но тя ги отблъснала. Баща ѝ е натрупал големи богатства. Тя няма с кого да ги харчи. Абулфауарис ѝ се харесва и тя мисли да се омъжи за него, ако той се окаже достоен да ѝ бъде другар и съпруг.

След това сложили обяд. Канзада хванала момъка за ръка и го отвела в трапезарията. Поканила го да седне от дясната ѝ страна. Никога през живота си Абулфауарис не бил опитвал толкова вкусни ястия и толкова сладки вина.

Като се свършил обядът, робините почнали да пеят, да свирят и танцуват. Пяла и самата им господарка — и, разбира се, много похубаво от тях.

Увеселението траяло до мръкване. Абулфауарис поискал да си тръгне.

— Господин Хабиб ме чака с нетърпение. Никога не съм закъснявал. Той ще се безпокои. Защо да тревожа добрия човек?

— Ако е само това, работата ще се нареди много лесно. Ще напишеш на Хабиб писмо, в което ще му се извиниш. Една много

важна работа те кара да си промениш за няколко дена жилището. Да не се безпокои.

Момъкът написал писмото, което било веднага занесено от един роб на Хабиб.

След вечерята робите отвели момъка в спалня, отредена за него. Тя била една от най-хубавите стаи в двореца. На сутринта му донесли разкошни дрехи. Той се облякъл и отишъл в салона, дето го чакала домакинята. И тоя ден прекарвали във веселба, песни, танци и угощение. Па и не само тоя: осем дена престоял момъкът в двореца — и нито му досадило, нито забелязал как минали дните.

На деветия ден Канзада му казала:

— Абулфауарис, ако ме обичаш, ти ще се ожениш за мене. Ала ти си мохамеданин, а аз съм от гебрите, които почитат огъня и слънцето. Ще трябва да приемеш моята вяра, па после да се венчеем. Съгласен ли си?

Момъкът замълчал. Не подозирал, че е огнепоклонка. Още по-малко очаквал да му предложи да се отметне от бащината си вяра.

— Не мога — отговорил той. — Никога не бих изменил на клетвата, която съм дал: да умра мохамеданин.

— Ти си неблагодарник! — викнала Канзада. — Ти не ме обичаш. Давам ти осем дена да си помислиш. Сигурна съм, че ще си промениш решението.

Цели осем дена той не видял домакинята. Носели му храна и вода в стаята. Отнасяли се към него като към затворник. И той разбрал, че да бъдеш затворен, дори и в най-богатия дворец, все пак си оставаш затворник. Тръгне ли нанякъде, четирима роби го следели. Поиска ли да излезе от двореца, намирал всички врати заключени.

На деветия ден от своето затворничество той бил отведен отново пред Канзада. Тя го запитала кротко променил ли си е решението. Той отговорил, че ще си остане мохамеданин, на каквито мъки и да го подложат.

— Добре — казала господарката. — Още осем дена срок ти давам. Помисли си!

Минали още осем дена в тежко затворничество. На деветия ден Абулфауарис се показал все тъй непоколебим, както бил по-рано.

Тогава Канзада му рекла строго:

— Момко, ти си не само неблагодарен, но и неблагоприятен. Никога не съм очаквала такова оскъбление от мъж. Още осем дена ти давам да си помислиш, като се надявам, че ще станеш по-умен. Ала те предупреждавам, че ако и тогава откажеш, ще бъда принудена да те накажа, както заслужаваш.

Тия осем дена се сторили на Абулфауарис най-страшните дни през живота му. Той се питал как може жена, която твърди, че го обича и че иска да се ожени за него, да бъде толкова жестока, та да го лиши от свободата му и да го заплашва с тежки наказания. Обичта, която той сам хранел дотогава в душата си към Канзада, почнала да се превръща в омраза.

На деветия ден го извели за трети път пред господарката на двореца. Тя седяла на висок престол, заобиколена от много роби и робини.

— Е, Абулфауарис, вразуми ли се най-сетне? — запитала го момата. — Кое ти е по-скъпо: вярата ли, или аз?

— Господарке — отвърнал момъкът, — ти си ми по-скъпа от всичко. Но ще ли бъда достоен за тебе, ако опетня честта си, като се откажа от вярата на своите деди и бащи?

— Млъкни, хитрецо! Ако не си промениш вярата заради мене, ще докажеш, че не ме обичаш. Върви си! Няма вече да те насилвам. Да не си посмял да се явяваш пред лицето ми! Ще бъдеш наказан, както заслужаваш. Цял живот има да съжالياваш за своята гордост.

Извели Абулфауарис, ала не го пуснали да си отиде, а го затворили в стаята му. Той отдавна бил намислил да избяга, но не можел. А тоя път се налагало да употреби всички средства. Вратата на стаята му била заключена. Потропал. Влязъл един роб и го запитал какво желае.

— Искам да предадеш едно писмо на Хабиб — рекъл момъкът. — Ще те възнаградя богато.

— Не мога — отговорил робът. — Господарката ми е забранила да предавам твои писма комуто и да е.

Когато две робини му донесли обяд, Абулфауарис се опитал да ги подкупи. Но те не приели подкупа. Строг бил редът в двореца на Канзада. За бягство не можело и да се мисли.

Тъй минали няколко дена.

Една заран рано-рано влезли в стаята шестима роби, които водели подире си двадесетина други мъже, облечени не тъй, както се обличат серендибците. Лицата им били жълти. Дрехите — червени. Носели високи зелени чалми.

Оня, който изглеждал, че им е началник, се спрял пред Абулфауарис и го погледнал внимателно. После му казал тежко и строго:

— Тръгвай след мене!

Излезли. Прекосили двореца. Намерили се пред една вратичка, която водела към морския бряг.

— Накъде сте ме повели? — запитал момъкът.

— Забранено ни е да ти казваме — отвърнал един от мъжете. — После ще узнаеш.

Отишли на пристанището. Качили се на един кораб, вдигнали котва, опнали платната и потеглили.

Серендиб скоро се изгубил от очите им.

Когато се намерили в открито море, корабоначалникът казал на Абулфауарис:

— Аз съм Голконда. Нашето царство е далеч оттук. Много път ни чака. Казанда те подари на мене да ми робуваш до живот. Тя ме задължи никога да не ти позволявам да отидеш в Басора, дето е твоята родина.

Тежко станало на момъка. Значи, такова е отмъщението на хубавицата: да го направи роб и да не му даде да види ни родния си град, ни баща си!

Нямало какво да прави: трябвало да се покори на съдбата си. Абулфауарис почнал да работи прилежно и да изпълнява всяка заповед на своя господар. Понеже бил свикнал още от малък с моряшката работа, вършел бързо и пъргаво всичко. Господарят му излязъл добър човек. Той бил доволен от младия си роб.

Като се отдалечили от остров Серендиб, моряците насочили кораба към север, дето е Бенгалският залив. Оттам се отивало към две царства: бенгалското и голкондското.

Но ето че преди още да влязат в големия залив, се вдигнала силна буря. Корабът станал плячка на вълните, те го подмятали и мъкнели, накъдето искат. Задали се два големи острова: Ява и Суматра.

Корабът минал далече от тях. Той летял като луд към непознати морета.

И наистина след ден-два моряците се озовали в един океан, дето не били навлизали дотогава. Те не знаели какво да правят. Оставили се пак на вълните и вятъра. Бурята утихнала. Задухал вятър, който — по думите на корабоначалника — щял да ги изведе към тяхната цел.

Но тогава станало нещо друго, което никой не очаквал.

Тъкмо когато се приближавали отново към остров Ява, макар и от друга страна, те забелязали във водата, доста наблизо, един гол мъж; той се бил вчепкал за една дъска и им правел знак да му помогнат.

Отвързали ладията, стигнали до човека, качили го и го пренесли на кораба.

Мъжът бил на около четиридесет години, много висок и едър, цял исполин. Главата му била по-голяма от най-едрата тиква. Косата му — къса, остра и гъста. Очите — също като на тигър. Ноздрите — широки и отворени. В устата му, разцепена чак до ушите, блестели много дълги и остри зъби. Ръцете му били жилести, китките му широки и яки. На края на пръстите му се извивали дълги нокти — закривени като нокти на орел.

Тоя човек не се харесал на своите спасители.

Щом се озовал на кораба, той казал на Дехауш (тъй било името на корабоначалника):

— Господарю, аз ти дължа живота си. Без твоята помощ бих загинал.

— Не ще и дума — отвърнал Дехауш. — Ако не бяхме те извадили, ти щеше да се удавиш.

— О, много се лъжеш. Не от това ме беше страх. Цели години бих могъл да прекарам във водата, без да ми стане нещо. Работата е другаде. Ако ме мъчи нещо, то е гладът. Знаете ли, че от цели два дена не съм ял нищо? А пък аз съм такъв, че ям — да ви кажа право — много. Ям без насита. Дайте ми да се наям най-после! Не важи какво ще ми дадете. Аз не съм придирчив: ям всичко.

Дехауш заповядал да му дадат храна, колкото за шестима души, и дрехи — да се облече.

— Дрехи ли? А, не! Не трябва дрехи. Аз съм свикнал гол. Тъй ми е най-добре. Па и едва ли ще намерите дрехи като за мене. Всички

вие ми се виждате като мухи.

Отишли да му приготвят храна. Но той бил гладен и страшно нетърпелив.

— Хайде, по-скоро де! — викал с гръмливия си глас и ритал каквото му попадне, скърцал със зъби и въртял очите си.

Когато му донесли ястие, той за миг изял всичко.

— Дайте още! Два пъти по толкова!

Дехауш поискал да види колко би изял чудовищният човек.

— Дайте му два пъти повече ястие! — заповядал той.

Донесли му. Той изял и него — пак за един миг. Моряците си помислили, че исполинът — поне от благоприличие — ще се задоволи засега с толкова. Но той не бил благовъзпитан: поискал още.

Тогава един от робите, докачен от това безсрамие, му казал:

— Стига ти толкова! Ти ще изядеш всичката ни храна. Засрами се!

— Ти ли ще ме учиш колко да ям? — викнал великанът, хванал роба за двете ръце само с едната си китка и го разкъсал с острите си нокти, па почнал да го яде.

Всички моряци извадили сабите си — да накажат дръзкия и безочлив човекоядец. Но той и не обърнал внимание на това: продължавал да си яде.

И имало защо да бъде спокоен: сабите не можели да сторят нищо на кожата му, по-твърда и от елмаз. Хиляди удари се изсипали по гърба му, по главата, по лицето, по ръцете. Едни саби се изкривили, а други се счупили.

Като свършил с роба, исполинът хванал един от моряците — оня, който най-ожесточено го удрял със сабята — и го разкъсал, па почнал да го яде. Тогава всички моряци се хвърлили върху човекоядеца — да го уловят и метнат в морето. Но те не могли дори да го помръднат. И кожата, и мишците, и жилите на великана били твърди като желязо. Освен това той си забил кривите нокти в мачтата на кораба и никой не можел да го откъсне от нея.

Когато всички се изморили в тая страшна борба, исполинът се заловил отново за разкъсания моряк — да продължи обяда си. Като изгледал своите врагове, засмял се и казал спокойно:

— Сами видяхте, приятели, че сте сбъркали. С мене не можете се бори. По-добре ще бъде, ако ме слушате и ми се покорявате. Аз съм

надвивал много по-силни от вас. Ако някой ме закачи, кълна се пред всички ви, че ще го разкъсам и изям начаса.

При тия думи кръвта замръзнала в жилите на моряците. Всички изглеждали човекоядеца уплашено.

— Какво ме гледате? — викнал им той. — Дайте ми да си доям!

Дали му веднага още ястие. Той го изгълтал с такава бързина, сякаш не е хапнал нищо преди това. Като го изял, казал на корабоначалника:

— Вас ви плаши моето лакомство: виждам това. Страх ви е, че — колкото да са много припасите ви — аз ще ги изям за ден-два и вие ще трябва да гладувате. На другите кораби, дето съм попадал, се е случвало и такова нещо. Затова се молете колкото се може по-скоро да се покаже отнякъде нов кораб. Аз ще се прехвърля на него и ще ви оставя на мира.

След тия думи той поискал още веднъж ястие и обещал за час-два да не безпокои вече корабоначалника. Дали му. Тоя път вече се надявали, че като си е напълнил търбуха, великанът ще заспи. Наговорили се — щом заспи дълбоко — да го хвърлят в морето.

Но той като че ли разбрал намеренията им. След като изял донесеното, заявил на моряците, че не му се спи и че изобщо не спи никога.

— Храната ми стига — рекъл. — И без сън си живея много добре. Никой не ме е видял още да спя.

И като легнал край мачтата, почнал да разпитва моряците кой откъде е, какво има в родината му, къде е пътувал и какво е видял там. Всички разказвали един по един, като се стараели нарочно да приспят човекоядеца с дълги и уморителни разкази. Ала той все пак не заспивал. Само укорявал моряците, че не умеят да разказват, както трябва.

Корабоначалникът се отчаял. Той не се надявал да се върне в Голконда. И моряците му не вярвали да останат живи. Свърши ли си храната, чудовищният човек ще ги изяде един по един.

Но изведнъж се затъмнило цялото небе. Огромен черен облак го покрил. Моряците помислили, че се явява отново буря. Ала като се загледали нагоре, видели, че онова, което изглеждало като черен облак, било птица.

Да, птица. Обаче каква птица? Огромен рок — толкова голям, че покривал с крилата и трупа си небето.

Исполинската птица се извила, спуснала се и кацнала на мачтата. Сетне грабнала с ноктите великана и полетяла към небето.

Всичко това станало толкова бърже, че исполинът не успял да се защити. Но когато се озовал в ноктите на рока, той впил своите пръсти в тялото му и почнал да му разкъсва корема и гърдите.

Птицата изпищяла от мъка. Писъкът ѝ бил толкова силен, че цялото море кипнало. Сетне — за да си отмъсти — извадила и двете очи на великана с един замах на крака си. Ослепеният исполин се докопал до сърцето на птицата и го захапал. Тогава рокът събрал последните си сили и разбил черепа на своята жертва с един удар на кълвуна си.

И човекът, и птицата паднали в морето, близо до кораба.

Като се отървали от човекоядеца, моряците продължили плаването. Вятърът бил попътен. След много дни пътуване те излезли най-сетне на суша. Оказало се, че са в пристанището на града Бантам.

Слезли в града — да си подновят и обогатят припасите. После потеглили пак. Стигнали в Батавия, дето корабоначалникът имал жена и дъщеря. Те го посрещнали радостно: от дълго време не го били виждали.

Като отвел Абулфауарис у дома си, той го представил на домашните си и им казал:

— Тоя момък е мой роб, но е много умен и учен. Аз го ценя високо. Недейте се отнася към него като към слуга.

За късо време робът спечелил доверието на всички в къщата. Корабоначалникът го направил управител на своите имоти. Обикнал го много. И жена му го обикнала.

Като минали няколко месеца, Дехауш казал на Абулфауарис:

— Ти си забелязал, че те обичам повече от син. Искам да ти покажа с нещо своята голяма обич. Нали познаваш дъщеря ми Факриниса? Намислил съм да те ожения за нея. Какво ще кажеш?

— Господарю — рекъл момъкът, — много ти благодаря за високата чест. Но никак не знам дали дъщеря ти би се съгласила да стане моя съпруга.

— О, за това не се безпокой! Доколкото съм забелязал, тя, изглежда, те харесва.

— Само че има и друго. Аз съм мохамеданин, а ти и дъщеря ти сте езичници.

— И това е лесна работа. Отдавна съм намислил да се помохамеданча. И дъщеря ми ще стане мохамеданка.

След тия думи Абулфауарис не можел вече нищо да каже, без да оскърби господаря си. Да се ожени за дъщеря му — значело да му върнат свободата и да го направят много богат наследник. Но все пак не му се искало да се жени. Откак станали неприятностите между него и Канзада, страх го било и да помисли за женитба. От друга страна, някакъв вътрешен глас му казвал, че Факриниса не е жена като за него.

Ала той не рекъл нищо. Бащата отишъл при жена си и дъщеря си и им съобщил, че ще омъжи Факриниса за домоуправителя.

Цялото семейство приело мохамеданската вяра.

Малко преди сватбата Факриниса повикала момъка насаме и му казал:

— Абулфауарис, искаш ли да ми направиш една голяма услуга?

— На драго сърце — отговорил момъкът.

— Чуй ме тогава! Аз обичам сина на един търговец от нашия град. И той ме обича. Много пъти ме е искал за жена, но баща ми все не се е съгласявал, тъй като момъкът е от семейство, което се мрази с нашето. Ти ще се ожениш за мене. Още на другия ден ще намериш някоя причина да се престориш на ядосан и да ме оставиш. Ще кажеш това на баща ми. Като минат няколко дена, той ще настоя да ме прибереш отново: за него ще бъде позор дъщеря му да бъде напусната от мъжа си. Ти ще се согласиш да ме прибереш. Но затова ще трябва предварително друг да се ожени за мене: такъв е мюсюлманският обичай. Ще отидеш при оня момък, за когото ти казах, и ще му предложиш да ме вземе.

Абулфауарис рекъл:

— Всичко това е много добре за тебе. Но как ще погледне баща ти? Той ще се изненада и ще ме укори. Па и ще има право. Аз му дължа твърде много.

— За това не се безпокой! — рекла момата. — Направи, както ти казвам, па остави другото на мене!

Факриниса отишла при баща си и му обадила, че годеникът ѝ бърза със сватбата. И сам Абулфауарис му казал същото. Сватбата станала.

Но няколко дена след това младоженецът изпъдил булката. Баща ѝ отишъл да му иска обяснения.

Абулфауарис рекъл:

— Дехауш, мой тъсте. Ти ми даде за жена своята дъщеря и ми каза, че ме обичала. Аз повярвах това, макар че се боех да не би да излезе друго. Ти ме увери в нейната обич. Но днес узнах, че тя обичала тайно един момък — не знам кой е той. Мога ли да имам за съпруга жена, която копнее по другиго? Това ще бъде жестоко от моя страна. Не искам да причиня такава мъка на дъщеря ти. От почит към тебе не бива да го правя.

Тъстът се изсмял.

— С жените — рекъл — не бива да бъдем толкова изтънчени. Бъди уверен, че след време тя ще те обикне малко по малко. Прибери я. Бива ли да се каже, че Дехаушовата дъщеря е напусната? Прибери я: няма да се каеш!

Абулфауарис отговорил:

— Мене ако питаш, аз не бих я напускал. Да ти призная, не мога да живея без нея. Но аз гледах да постъпя справедливо. Щом и ти твърдиш, че ще ме обикне, на драго сърце ще я прибера, стига преди това да я вземе някой момък, който после да я напусне.

— Поразходи се по пазара, зетко! Все ще намериш някого.

Абулфауарис намерил оня момък, когото му била посочила Факриниса. В присъствието на помощника на съдията и на самия Абулфауарис двамата млади се венчали.

Но нито на другия ден, нито на третия, нито пък на четвъртия мъжът не изпъдил жена си.

Абулфауарис се престорил на много натъжен.

Той отишъл при Дехауш и му казал:

— Знаеш ли от какво се боя? Страх ме е, че оня, който се ожени за Факриниса, ще излезе същият, когото тя е обичала. Четири дена има, откак са оженени, а той още не я напуска. Кажи ми какво да правя!

— Чакай да видя кой е той — рекъл Дехауш. — Ако е някой бедняк, ще му платя и ще го накарам да я напусне. Това е много лесна работа.

Той пратил да повикат помощника на съдията.

— Кой е онзи момък, когото си венчал за моята напусната дъщеря?

— Той е синът на търговеца Амер.

— Тъй ли? Пита ли го кога мисли да я напуска?

— Питам го и той ми каза, че няма такива намерения. Той ще живее с нея. Не ще да я отстъпи на първия ѝ мъж. Па и тя изглежда, че е много доволна от новия си брак.

— Ах, тоя проклетник! — викнал Дехауш.

— Знам, че вашият род се мрази с техния — рекъл помощникът на съдията, — но времето поправя всичко. Тъкмо сега е случай да се помириш с Амерови. Това те и съветвам да направиш. Аз ще ти стана посредник.

Дехауш размислил и видял, че това предложение разрешава най-добре въпроса. Съгласил се.

Излязло, че и Амер желае да се помири с Дехауш. Двамата бащи се срещнали и се помирили.

Разбира се, Дехауш си помислил, че Абулфауарис е станал жертва на това помирение. За да го утеши донякъде, той му дал много пари и му казал, че може — ако иска — да се върне в родината си.

Още същия ден Абулфауарис тръгнал за Сурат с намерение оттам да замине за Басора.

Но в Сурат нямало по това време кораб за Басора и момъкът трябвало да остане да почака.

Като всички хора без работа, Абулфауарис се разхождал по цял ден в хубавите градини на тоя град. Веднъж дошъл при него стар човек, облечен разкошно и много почтен на вид. Поздравил го и поискал позволение да седне на същата пейка.

Заприказвали се. Старецът казал, че се именува Хизум. Той бил езичник. Имал си кораб и често пътувал. Абулфауарис също си казал името, без да скрие, че е мохамеданин. По настояване на стареца той му разказал някои от своите приключения.

Хизум се показал дълбоко трогнат от разказа и от доверието на момъка. Абулфауарис забелязал това.

— Може да ти е чудно, сине мой — казал Хизум, — че вземам тъй присърце твоите минали страдания. Не се чуди на това! Аз съм по сърце много жалостив. Освен това към тебе храня приятелски чувства още откак те видях. Макар че не сме от една и съща вяра, обикнах те, да ти кажа право.

— Не мога да скрия — признал си Абулфауарис, — че и аз чувствам към тебе ако не обич, поне дълбоко уважение.

— Това ме трогва — рекъл старецът. — Моля ти се, ела да живееш у дома. Аз съм богат и бездетен. Искam да те осиновя.

И той го прегърнал при тия думи като свой рожден син.

Тия прекалени доказателства на обич не пробудили никакви подозрения у Абулфауарис. Той тръгнал с Хизум.

Отишли в къщата на стареца. Тя била хубава, макар и не разкошна. В двора имало големи лехи, засадени с шарени цветя. Покъщнината не била скъпа, но избрана с добър вкус.

След като се изкъпали, седнали да се нахранят. Ястията и вината били отлични.

Сетне Хизум заповядал на двамата слуги, които им прислужвали, да си излязат и почнал да говори на момъка тихо.

Ето какво му казал той:

— Ще ти поверя една голяма тайна и по това ще разбереш колко те обичам. След няколко дена аз ще трябва да замина за един остров, дето отивам от време на време. Тоя остров е пуст. Не живеят на него хора, понеже има много тигри. Там се намират повече от двеста кладенеца, във всеки от които има бисери — извънредно едри. Само аз знам това. Но — ще запиташ — отде го знам? Каза ми го някога си един корабоначалник, при когото работех като моряк. Той много ме обичаше. Той ме научи и как да се пазя от тигрите, които са — както знаеш — кръвожадни животни. Ще слезем на острова през нощта и ще запалим факли. Видят ли огън, зверовете бягат. От кладенците ще извадим много бисери и ще ги продадем, след като се върнем в Сурат. Като се прибавят парите, които ще вземем, към тия, които вече съм натрупал по същия начин, ти ще наследиш от мене голямо богатство.

За да убеди Абулфауарис в правотата на думите си, Хизум го завел в своята стая и му показал много купчини жълтици.

— Как ти се струва — рекъл. — Не заслужава ли да дойдеш с мене?

— Ще дойда — казал Абулфауарис, — но преди това би трябвало да пиша на баща си, та да му обясня какви причини ме заставят да остана за известно време в Сурат.

— То се знае — казал старецът. — Щом свършиш писмото, дай ми го. Аз ще го пратя.

Писмото било написано и предадено на Хизум.

Когато настъпил определеният за тръгване ден, отишли на пристанището. Качили се на малък кораб, който ги отнесъл подир три седмици до един пустинен остров.

— Това е моето островче — казал тихо старецът на Абулфауарис. — Ще спрем до брега, а довечера ще слезем.

Моряците останали на кораба. Слезли само старецът и момъкът. Те носели големи торби да ги напълнят с бисери. Всеки държал по един запален факел, а под мишниците им имало други — за запас.

Като излезли на брега, почнали да търсят кладенци. Стигнали до едни, който изглеждал много дълбок.

— Слез в тоя кладенец, синко — рекъл тихо Хизум. — В него ще да има хубави бисери.

Абулфауарис се спуснал по едно въже, другия край на което държал старецът. Щом слязъл на дъното на кладенеца, той усетил, че стъпва на седефи. Насъбрал сума миди и напълнил една торба, която вързал с въжето и старецът я изтеглил.

Хизум почнал да отваря мидите и да разглежда бисерите. Те били още малки, като зрънца. Старецът вързал отново торбата с въжето и я спуснал на Абулфауарис, като му казал:

— Бисерите от тоя кладенец не са още за продан. Покрий ги с пръст! Те ще порастат и ние ще ги съберем догодина. Тогава ще бъдат пет пъти по-едри.

Абулфауарис направил каквото му казал старецът. После се покатерил с помощта на въжето и излязъл от кладенеца. Отишли при друг кладенец, още по-дълбок. Той се губел под една планина, която се издигала към средата на острова.

Бисерите в тоя кладенец били много едри и необикновено хубави. Много пъти подред пълнил Абулфауарис торбата на Хизум.

Когато старецът натрупал толкова бисери, колкото можел да понесе, той изтеглил въжето и казал със смях на момъка:

— Сбогом, глупаво момче! Благодаря ти за услугата.

Чак тогава разбрал Абулфауарис каква клопка са му сложили.

Той почнал да вика отчаяно от дъното на кладенеца:

— Татко, извади ме, моля ти се! Избави ме! Недей се шегува!

Но Хизум му рекъл:

— И там ти е добре. Легни си и заспи на бисерите! Обзалагам се, че досега не си спал на такова скъпо легло. Знай, че поне веднъж през годината аз довеждам тук по едно мохамеданче като тебе, младо и глупаво. Помоли се на своя пророк и той ще те извади. Нали казват, че правел чудеса? Бъди сигурен, че не ще те остави в кладенеца.

След тия жестоки думи старецът си отишъл.

Абулфауарис дълго плакал, викал и въздишал в кладенеца.

— Кой ме караше да вярвам на тоя езичник? — си казал той. — Сам съм си виновен. Ако не бях толкова лековерен, сега щях да си бъда вкъщи при своя баща, а не да гния в кладенеца с проклетите бисери. Малко ли ми бяха парите, които имах, та се полакомих за наследството на тоя езичник?

Но като постоял в кладенеца, Абулфауарис почнал да мисли как да излезе от него. Той тръгнал по дъното му, което изглеждало много широко. От време на време усещал, че стъпва по кости. Тогава си спомнил думите на Хизум за момците, които са намерили смъртта си в тоя кладенец.

Подземието било страшно, но Абулфауарис вървял смело напред. Той се намерил в пълна мрачина. Нищо не се виждало. Като пипал грапавите стени на подземната пещера, той продължавал да върви.

Най-после стигнал до едно място, дето се чувал силен гърмеж. Пред него се разтворила огромна дупка и от нея именно се чувал шумът. Момъкът се спрял. Той разбрал, че на това място се събират водите, които се втичат от разни страни в подземието и образувайки водопад, се изтичат в морето.

Друго средство за спасение Абулфауарис не виждал. Оставало му да се хвърли във водата и да се остави на вълните да го изхвърлят някъде на брега, ако не се удави, разбира се.

Така и направил. Спуснал се във водопада. Водата го грабнала и понесла. Той правел движения с ръцете и краката, за да се държи на повърхността. Малко след това водата го изхвърлила на пясъчния бряг.

Абулфауарис бил много отслабнал. Дълго трябвало да лежи, докато се съвземе. Като дошъл на себе си, почнал да обикаля острова, без да навлиза навътре.

От Хизумовия кораб нямало и следа: очевидно той бил отдавна заминал. Нямало и тигри, за каквито бил говорил Хизум.

По едно време се задал отдалеч кораб.

Като го видял, Абулфауарис си развил чалмата и почнал да маха с нея. Когато корабът понаближил, моряците забелязали момъка и пратили лодка да го прибере.

Колко голяма била радостта на Абулфауарис, като видял на кораба неколцина моряци все мъже от Басора — и познал в лицето на корабоначалника един приятел на своя баща.

Заприказвали се. Той им разказал за своите приключения и те почнали заедно с него да проклинат жестокия и хитър старец, който искал да го остави да умре на пустинния остров. Момъкът запитал как е баща му. Отговорили му, че е жив и здрав.

Разказът на Абулфауарис възбудил любопитството на пътниците. Те решили да слязат на острова, за да видят кладенците с бисери. Факли не взели, но се въоръжили със саби и стрели — да се бранят от зверове, ако се покажат.

Те слезли в много кладенци и насъбрали толкова бисери, че всеки имал по цяла торба.

След това насочили кораба към Серендиб, дето търговците мислели да продадат платовете, които били купили в Сурат, и да закупят канела. Но ето че се вдигнала буря. Тя ги отбила от пътя им и те трябвало цели шест дена да се лутат без посока.

На седмия ден времето се оправило. Изгряло слънце. Ала нещо чудно станало, корабът летял, сякаш увлечен от силно морско течение. На осмия ден въпреки всички усилия от страна на моряците корабът продължавал да лети в същата посока. Оказало се, че той се плъзга към една много висока и стръмна планина.

Самият изглед на планината бил чудноват: приличала на някакво животно, което се е свило и е зидало с уста. Скалите били толкова гладки и лъскави, че изглеждало да са от стомана.

Най-старият моряк въздъхнал и рекъл: — Ох, ние сме изгубени! Знаете ли къде сме? Слушал ли е някой нещо за Магнитната планина? Тази е тя. Аз си спомням, че са ми говорили за нея често. Тя е най-опасната от всички планини. Приближи ли се до нея кораб, привлича го и той не може вече да се отдели от нея.

Като чули това, всички надали скръбни викове.

— Уви! — казали едни. — Каква полза, че натрупахме толкова бисери, когато ще трябва да изгубим не само тях, но и живота си?

А други думали:

— Как така се случи, че никой не може да предвиди опасността, на която се излагаме?

Някои плачели и въздишали, че не ще видят вече жените и децата си. Други падали на колене и се молели на пророка да ги спаси. Трети чакали смъртта си, без да издадат вик.

Абулфауарис отишъл при корабоначалника и му казал, че ще бъде най-добре да отидат неколцина души с лодка на планината и да разберат няма ли някакво средство за спасение.

Корабоначалникът се съгласил. На лодката се качили двама моряци и Абулфауарис. Стигнали до планината. С голяма мъка се изкачили на върха ѝ. Там видели едно зелено кубе. Под него стърчал железен стълб, висок десет лакти. За него били закачени един тъпан и една тояга с топка на края. Под тъпана висяла златна плочка със следния надпис. „Ако някой кораб изпадне в нещастieto да го привлече тая планина, той не би могъл да излезе в открито море, освен ако се постъпи по следния начин:

Трябва някой човек от кораба да удари три пъти с тояжката по тъпана. След първия удар корабът ще се отдалечи на една стрела място. След втория той ще отиде толкова далеко, че от него не ще се вижда вече планината. След третия корабът ще тръгне по пътя си. Но човекът, който ще удари тъпана, ще трябва доброволно да остане тук и да остави другите да заминат.“

Когато Абулфауарис и двамата моряци се върнали на кораба, те казали какво средство има да се спасят пътниците и моряците. Всички се зарадвали, ала никой не желал да стане жертва. Всички мълчали.

Като видял, че никой не се обажда, Абулфауарис казал:

— Аз съм най-младият на кораба. Готов съм да остана на острова, за да се избавите вие. Само за едно ще ви моля: като се върнете в Басора, поздравете баща ми и му отнесете моята торба с бисери.

След това се сбогувал със своите спътници и отишъл отново на острова. Лодката се върнала, а той се отправил към върха на Магнитната планина.

Като стигнал там, грабнал тояжката и ударил тъпана. След първия удар корабът се отдалечил на такова разстояние, каквото изминава хвърлена стрела. При втория изчезнал съвсем. При третия

навярно ще да се е отправил по пътя си. Поне тъй предположил Абулфауарис.

Като изгубил кораба изпред очите си, момъкът тръгнал по пътеката, която водела надолу, към средата на острова.

След един час път той видял прегърбен старец с оголяла глава, с дълга бяла брада, полуослепял, треперещ от слабост. Подпрян на тояга, той седял на един голям камък пред входа на малка хижа от дървета и пръст. Абулфауарис го поздравил и попитал кой е издигнал стълба с кубето и тояжката.

Старецът се изправил с мъка. Опрял се с две ръце на тоягата, загледал се в момъка и като примижал, казал със слабия си глас:

— Синко, тая планина, която наричат Магнитна, не привлича корабите. Името ѝ не е право. Не тя притегля корабите, а те биват тласкани към нея от силни морски течения. Що се отнася до стълба с кубето, както и до тъпана и тояжката, не мога ти каза от кого и кога са поставени навръх планината. Ако искаш да узнаеш това, продължавай да вървиш все по тази пътека. След един час ще видиш друг мъж — той е мой брат, но е по-стар от мене. Него питай: навярно той знае.

След един час вървеж Абулфауарис стигнал при втория старец. Той бил наглед по-млад от първия.

Косите му били прошарени, ясно виждал с очите си и гръбнакът му бил изправен. Излязло, че и той не знае, но казал, че навярно ще да знае брат му, който е по-стар от него и живее на един час път от това място.

Още един час вървял момъкът. Стигнал до една градина. Там копаел мъж на средна възраст, силен, с черна коса, едър и строен. Той изглеждал много по-млад от брата си.

Абулфауарис му казал защо иде и кой го е пратил при него.

— Много ми е криво — рекъл, — че твоите братя се подиграха с мене. Казаха ми, че ти си най-стар от трима ви, а излезе всъщност, че си най-млад.

— Не, сине, не са те излъгали. Аз съм наистина най-старият брат. Най-малкият е петдесетгодишен, но има бяла брада и косата му е окапала. Слаб и съсипан е. Цял се е прегърбил. То е затова, че се ожени за зла жена и му се народиха лоши деца. По-големият брат е седемдесет и пет годишен. Той още се крепи и не са го налегнали старини. Причината за това е, че се ожени за добра жена и няма деца.

Аз пък, както ме виждаш, съм съвсем як и държелив. Не се и познава, че съм минал стоте години. То е затуй, че не съм се женил.

— Чудна работа! — рекъл Абулфауарис. — Ами кой е издигнал стълба с кубето и е закачил тъпана и тояжката?

— Когато бях дете, слушах да казват, че то е работа на един индиец магьосник. Повече нищо не знам.

— Ами има ли някъде наблизо град или село?

— Има, но не съвсем наблизо. Върви все по този път. Ще стигнеш до едно поле. То се простира между тая планина и друга една, още по-висока. В полите на планината ще видиш два пътя. Ако тръгнеш по десния, ще отидеш в един голям град. Там има хубаво пристанище. По левия недей тръгва. Той ще те изведе в една гора, населена с много зли хора. Те варят сапун и хвърлят в котлите всички чужденци, които минават през там. Казват, че така сапунът ставал много хубав. Струва ми се, че това е право.

Абулфауарис поблагодарил на стогодишника и поел показания път. След продължителен ход той стигнал до големия град. Населението му било многобройно. Пристанището гъмжело от кораби. Едни, идващи от канарското царство и от визапурското, били натоварени с чер пипер. Други, пристигащи от кананорското царство, носели канела. Имало търговци от цял свят.

Додето момъкът разглеждал пристанището, извикал го един човек, който го познал. Абулфауарис се обърнал. Кого да види? Зад него стоял Хабиб, бащиният му приятел от Серендиб!

След като се прегърнали и целунали няколко пъти, Хабиб казал:

— Можех ли да очаквам, че ще те срещна тук, Абулфауарис? Защо замина от Серендиб, без да ми се обадиш? И как се е случило, че те намирам тук?

Абулфауарис му разправил за отмъщението на Канзада и за посетнешните си приключения. От своя страна пък Хабиб казал на момъка, че бил пристигнал в това пристанище с кораба си, за да продава канела; продал бил всичката си стока и се готвел да тръгне след няколко часа обратно за Серендиб.

Абулфауарис се качил на Хабибовия кораб и заедно с приятеля си отпътувал за Серендиб.

Момъкът искал да узнае нещо за Канзада. Макар че тя се отнесла жестоко към него, той все още я обичал. Една сутрин, като излизал от

къщата на Хабиб, спрял го един роб.

— Не ме ли познаваш, господарю? — запитал робът.

— Не — отвърнал момъкът, — макар че ми се струва да съм те виждал. Къде сме се срещали? Напомни ми!

— Аз те помня добре. Имах честта да ти служа, когато живееше у княгиня Канзада, на която съм още роб. Много време се мина оттогава. Помниш ли?

— Помня. Как да не помня? Но какво стана с твоята господарка? Още ли е мома, или се е омъжила?

— О, господарю, много вода изтече оттогава. Преди два месеца господарката ми се омъжи за един стар царедворец по настояване на царя. Не ѝ се никак искаше, но нямаше какво да прави: царската воля не се чупи. Тя сега е омъжена.

— Е, поне щастлива ли е?

— Не е, господарю, никак не е. Ти сбърка, че не се отказа от вярата на пророка. Да беше се отказал, щеше да се ожениш за най-хубавата жена на света и щеше да имаш безбройно богатство. Не знам как си прекарал ти, след като те изведоха от двореца на господарката, но тя падна болна и щеше да умре от скръб и мъка по тебе. Много тежко ѝ беше.

— Кажи ѝ, че я съжалявам и не ѝ се сърдя. Тежко ми е, че не е щастлива след женитбата си.

На момъка се отворила в Серендиб много работа. Като я привършил, оттеглил се на почивка в лятната къща на Хабиб, разположена далеч от града.

Веднъж, както се разхождал край реката, момъкът стигнал до едно много хубаво капище, построено на брега. Пред него се били събрали езичници, които издигали нещо като колиба от тръстика и дървета.

— Какво правите тук? — запитал ги Абулфауарис.

Един от тях му отговорил:

— Тук, на това място, става погребението на езичниците слънцепоклонници. Един от най-славните царедворци на нашия цар умря. След пет-шест часа неговото тяло ще бъде изгорено на брега. Вярната му съпруга, за да спечели вечна слава, ще влезе също в пламъците и ще изгори.

— Тази жена навярно е някоя благочестива бабичка — забелязал Абулфауарис.

— О, не — отвърнал езичникът. — Тя е съвсем млада. Омъжи се за него преди няколко месеца.

Момъкът решил да почака, за да види как ще стане обредът. Почнали да прииждат хора отвсякъде. Насъбрал се — може да се каже — целият град. Едни идвали пеша, други — на коне, трети — на носилка. Царят също дошъл. Той бил яхнал слон, а около него се били наредили дванадесетина придворни в нещо като шатра.

Неколцина жреци, с книги в ръце, излезли напред и почнали да четат и пеят. Към полунощ дошла и жената на покойника, яхнала бял кон, богато украсен, оседлан и обуздан. Шестима души носели пред нея трупа на мъжа ѝ, покрит с цветя и сложен на носилка от скъпо дърво. След жената яздели на коне други дванадесет жени, все с дълги коси, с тежки огърлици, пръстени, гривни, обеци и други накити. Лицата на всички били закрити наполовина от сребърни плочки, споени с рубини и злато. На главите им имало корони. Подире им вървели свирачи и свирачки. Сетне идели роднините и приятелите на жената, които пеели и свирели, за да изкажат своята радост поради доброволната жертва на съпругата.

Двама жреци помогнали на жената да слезе и я отвели при кладата, където било отнесено и сложено тялото на мъжа ѝ. Тя се покачила на кладата с усмивка, сякаш я чака не смърт, а веселба. Роднините, приятелите и приятелките ѝ се приближили да се простят с нея. Дошли и робините, на които тя раздава всичките си скъпоценности и заявила, че им връща свободата. Сетне си свалила фереджето и украшението от сребърни плочки, което закривало лицето ѝ.

Абулфауарис останал като гръмнат, като видял това лице: Канзада! Да, Канзада!

Запалили огъня на кладата. За малко време всичко изгоряло.

Абулфауарис бил потресен от това, което видял. Като се върнал в лятната къща на Хабиб, сякаш още продължавал да вижда как пламъците поглъщат живата заедно с умрелия.

Скоро след това дошъл и Хабиб.

— Чудя се — рекъл той, — защо Канзада отиде да изгори с трупа на оногова, когото — всички знаят това — тя не обичаше никак.

— Че от нея ли е зависело дали да стори това, или не? — запитал момъкът. — Не са ли длъжни всички жени огнепоклонки да последват трупите на мъжете си в пламъците?

— Съвсем не. Напротив, по заповед от царя управителят на града повика жените, чиито мъже са починали, и ги помоли настоятелно да не правят тази глупава жертва. Само най-упоритите отиват да умрат на кладата. Сигурно и Канзада, като другите слеповерни жени, е мислела, че с такава смърт ще си спечели вечно блаженство.

Няколко дена след тая случка един роб дошъл да търси Абулфауарис. Той бил същият, когото момъкът срещнал, когато пристигнал в Серендиб.

— Господарю — казал робът, — моята бивша господарка отиде на кладата, за да бъде изгорена заедно с трупа на своя съпруг. Сега аз съм на служба при друга господарка, все тъй млада и хубава, която те е видяла и те обича повече от Канзада. Много ѝ се иска да се срещнете. Ако желаеш, довечера ще дойда да те отведа.

— Не желая — отвърнал Абулфауарис. — Откак загина Канзада, аз не мога да се утеша.

— То е поради това, че не познаваш моята нова господарка. Тя твърде ѝ прилича. Няма да се каеш, ако дойдеш.

— Не, не желая.

Робът си отишъл. Но вечерта дошъл пак и донесъл на момъка писмо. Там пишело:

„Разговорът ти с моя роб не само не ме наскърби, а — напротив — много ме зарадва. Той усили нетърпението ми да те видя. Ако ти наистина мислиш постоянно за Канзада, ние и двама ще бъдем доволни един от друг.“ Писмото нямало подпис.

Но тайнствените думи, с които било изпълнено, накарали Абулфауарис да се замисли.

— Добре — казал той на роба. — Води ме при господарката си.

Робът отвел момъка в малка, скромно наредена къща и го поканил да почака в една стаичка.

Той не чакал дълго. Малко след това се явила господарката. Като я видял, момъкът не можал да повярва на очите си: пред него стояла сама Канзада...

Той си помислил, че е видял дух, призрак, сянка. Разтреперал се дори. Жената забелязала това и се изсмяла.

— Абулфауарис — рекла тя, — аз не съм дошла да те плаша. Пред тебе не стои призракът на Канзада, а самата тя. Както ме виждаш, аз съм жива — все тъй жива, както бях, когато се разделихме с тебе.

И тя му казала, че била дала много злато на жреците, за да я спасят от пламъците. Те изкопали тайно едно подземие, над чийто отвор натрупали кладата. След като запалили тръстиката, Канзада, укрита от гъстия дим, се спуснала в това подземие. Когато зрителите се разотишли, жреците я отвели до къщата, която била наела преди това за нея една от верните ѝ робини.

Абулфауарис изслушал тоя разказ с учудване.

— Добре — казал той, след като Канзада свършила, — но защо ти трябваше да лъжеш света, че уж искаш да те изгорят и че наистина са те изгорили? Никой не те е карал да отиваш на смърт заедно с мъжа си.

— Не — отвърнала жената, — това беше необходимо. Казаха ми, че царят се готвел след смъртта на мъжа ми да ме даде на друг придворен — все тъй стар. Защо ми е такъв живот? И аз намислих да спечеля свободата си чрез тая лъжовна смърт на кладата, после да стана мохамеданка и да се омъжа за тебе, след като отидем в Басора. Сега всичко е готово. Аз прибрах тук своите съкровища, а имотите си разпродадох още преди да тръгна за кладата. Ние можем да потеглим за Басора.

Те отпътували още на другия ден. В Сурат пристигнали благополучно. Оттам заминали за Басора, дето също пристигнали без каквито и да е премеждия.

Не може да се опише радостта на бащата, който — след толкова дълго отсъствие на сина — го видял най-сетне жив и здрав.

Канзада се омъжила за Абулфауарис. Устроили разкошно угощение, на което поканили всички сродници и приятели.

Радостта и веселбата траяли цели две седмици: толкова продължавал пирът. А що се отнася до щастието на Абулфауарис и на Канзада, то продължило цял живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.